

שלום-עליכם

ביים דאָקטער

איך וויל אייך בעטן, הערר דאָקטער, איין זאָך: איר זאָלט מיך אויסהערן. דאָס הייסט, נישט דאָס שלאַפֿקייט מיינס זאָלט איר אויסהערן – פֿונעם שלאַפֿקייט וועלן מיר שמועסן שפעטער. איך וועל אייך שוין אליין אויפֿקלערן, אין וואָס עס באַשטייט מייין שלאַפֿקייט. ווילן וויל איך, איר זאָלט אויסהערן מיך אליין, וואָרום ניט אַ יעדער דאָקטער האָט ליב אויסהערן דעם חולה. ניט אַ יעדער דאָקטער לאַזט זיך רעדן. דאָקטוירים האָבן אַ טבֿע: זיי לאַזן זיך נישט רעדן. זיי ווייסן נאָר טאַפֿן דעם דופֿק, קוקן אויפֿן זייגער, פֿאַרשרייבן אַ רעצעפט און נעמען פֿאַרן וויזיט. אויף אייך האָב איך געהערט זאָגן, אַז איר זענט ניט פֿון די דאָקטוירים. איר זענט נאָך, זאָגט מען, אַ יונגער דאָקטער, און זענט נאָך ניט אַזוי להוט, פֿאַרברענט נאָכן קערבל, ווי אַנדערע דאָקטוירים. בין איך דערפֿאַר, הייסט דאָס, טאַקע געקומען צו אייך, זיך מיט אייך אַן עצה האַלטן מִפּח מייין מאָגן. איך בין, ווי איר זעט מיך, אַ מענטש מיט אַ מאָגן. על-פי חכמת הדאָקטאָריע קומט אפֿילו אויס, אַז יעדער מענטש מוז האָבן אַ מאָגן. נאָר ווען איז דאָס גערעדט געוואָרן? אַז דער מאָגן איז אַ מאָגן; אַבער אַז דער מאָגן איז קיין מאָגן ניט, היינט צו וואָס טויג דאָס לעבן? וועט איר דאָך מיר ענטפֿערן מסתמא מיטן פֿסוק: בעל-פֿרחך אַתּה חי? ווייס איך עס אַן אייך. פֿאַר דעם „בעל-פֿרחך“ האָב איך נאָך אין חדר געכאַפט שמיץ. איך שמועס פֿון דעם, וואָס אַ מענטש כל-זמן ער לעבט, ווילט זיך אים ניט שטאַרבן. כאַטש דעם אמת דאַרף איך אייך זאָגן, אַז איך אליין האָב פֿאַרן טויט כלל קיין מורא נישט. וואָרום, ערשטנס, האָב איך שוין אַריבערגעשפּאַנט ששים, והשנית, בין איך אַזאַ מענטש, וואָס קאַטאָרי לעבן און שטאַרבן איז ביי מיר גלאַט אַלץ איין יום-טובֿ. דאָס הייסט, לעבן איז אַודאי גלייכער ווי שטאַרבן, וואָרום ווער וויל דאָס שטאַרבן? ובפֿרט אַ ייד? ובפֿרט אַ טאַטע פֿון עלף קינדער, זאָלן געזונט זיין, מיט אַ ווייב, כאַטש דאָס דריטע ווייב, נאָר דאָך אַ ווייב. בקיצור, אליין בין איך אַ קאַמעניצער, דאָס הייסט, ניט פֿון קאַמעניץ גופּא, נאָר פֿון אַ

שטעטל ניט ווייט פֿון קאַמעניץ. און בין, אַז אַך און וויי איז מיר, אַ
 ייד אַ מילנער, איך האַלט אַ מיל האַלט איך, דאָס הייסט, די מיל
 האַלט מײך, וואָרום, ווי זאָגט איר, אַז מע קריכט-אַרײַן, ליגט מען.
 אַ ברירה האָט מען? ס'איז אַ ראָד, פֿאַרשטייט איר מײך, און סע
 דרייט זיך! באַרעכנט זיך אַלײַן, אַז פֿאַר ווייץ באַדאַרף מען צאָלן
 מיט מזומנים, און מעל מוז מען צעטיילן אויף קרעדיט, אַ וועקסל
 אַהין, אַ וועקסל אַהער, און צו טאָן האָט מען מיט גראַבע נפֿשות,
 און מיט ווייבער. איר האָט עפעס ליב ווייבער? גיי געב זיי אַפֿ דין
 וחשבון: למאי דאָס, למאי יענעס? למאי עס איז ניט געראָטן בײַ
 זיי די חלה? וואָס בין איך שולדיק? אפֿשר, זאָג איך, איז בײַ אײַך
 ווייניק היץ? אָדער אפֿשר איז בײַ אײַך געווען שלעכטע הייוון?
 אפֿשר איז בײַ אײַך געווען, זאָג איך, נאָס האַלץ? פֿאַלט מען נאָך
 אָן אויף אײַך און מע מאַכט אײַך מיט דער בלאַטע און מען איז
 אײַך מבֿטיח, אַז דאָס אַנדערע מאָל וועט אײַך פֿליען די חלה אין
 קאַפֿ אַרײַן... איר האָט עפעס ליב, אַז סע פֿליט אײַך אַ חלה אין
 קאַפֿ אַרײַן? דאָס זענען די קונהטעס די לאַחדימניצעס. נאָר איר
 מײַנט אודאי, די קונים די הורטאַוויקעס זענען בעסער? אויך ניט
 בעסער! לכתחילה, אַז דער קונה קומט אין מיל אַרײַן און וויל זיך
 מאַכן אַ קרעדיט, איז ער ווייך ווי אַ פֿוטער, מיט טויזנט חניפֿהלעך
 און קאַמפֿלימענטן, כאַטש נעם לייג אים צו אַ מכה; און נאָך
 דעם, אַז עס קומט צו צאָלן, הויבט זיך אָן אַ צעטל פֿון טענות:
 דער טראַנספֿאַרט איז אים שפעט אָנגעקומען, די זעק האָבן זיך
 צעריסן, די מעל איז געווען ביטער, טוכלע, צוגעלעגערט הייסט
 עס. צרות מיט שלעק – אַכצן חסרונות מיט זיבן און צוואַנציק
 תירוצים! „און געלט?“ „געלט, זאָגט ער, שיקט-אַרײַן אַ חשבון!“
 אַ האַלבער סילוק, הייסט דאָס. שיקט מען אים מאָנען, זאָגט ער:
 „מאָרגן“. מאָרגן – „איבערמאָרגן“. אַ נעכטיקער טאָג! הויבט
 מען אים אָן סטראַשן מיט אַ פֿראַטעסט און מע גיט אויף אים
 אײַן. נו, און אַז מע גיט שוין אײַן, מײַנט איר, איז וואָס? האָט מען
 אַ „ליסט“, און אַז מע קומט מיטן „ליסט“ איבערשרײַבן, איז
 במילא אַלסדינג אויף דעם ווייבס נאָמען, און גיי רוף אים
 קנאַקניסל! נו, פֿרעג איך אײַך: בײַ אַזעלכע געשעפֿטן ווי זאָל מען
 ניט האָבן קײן מאָגן? ניט אומזיסט זאָגט צו מיר מײַנע, כאַטש זי
 איז בײַ מיר ניט דאָס ערשטע, זי איז דאָס דריטע, און דאָס דריטע
 ווייב איז דאָך, ווי זאָגט איר, די זון אין שַבֿט, נאָר דאָך אַוועקמאַכן
 קאָן מען זי ניט, פֿאַרט אַ ווייב: „וואָרף אַוועק, זאָגט זי צו מיר,
 נח, וואָרף אַוועק דאָס מעל-געשעפֿט. לאַז עס זיך אָנצינדן מיט
 דער מיל אין אײַנעם, וועל איך וויסן, אַז דו לעבסט אויף דער

וועלט! "ע-ע-הע, זאג איך, די מיל זאל וועלן ברענען! זי איז גוט געטרעכירט" ... "ניט דאָס, זאָגט זי, מיין איך, נח. איך מיין, זאָגט זי, וואָס דו לויפסט אַרום, ניט קיין שבת, ניט קיין יום-טובֿ, ניט קיין ווייב, ניט קיין קינד. וואָס? וואָס פֿליסט דו?" ... פֿרעגט מיך בחרם, איך ווייס אַליין ניט, וואָס איך פֿלי. וואָס זאל איך טאָן, אַז ס'איז ביי מיר אַזאַ טבֿע, צו אַלדי רוחות?... איך האָב ליב דרייען!... טאַמער מיינט איר, מע האָט עפעס פֿונעם דרייען? צרות האָט מען! וואָס פֿאַר אַ געשעפֿט איר זאָלט מיר ניט געבן, נעם איך דאָס אָן; ניטאַ פֿאַר מיר קיין שלעכטער בראַנפֿן: זעק – איז זעק, האַלץ – איז האַלץ, "טאַרגעס" – איז "טאַרגעס". איר קענט אַוודאי מיינען, אַז אַחוץ דער מיל האָב איך שוין מער קיין געשעפֿטן נישט? האָט איר מחילה אַ גרויסן טעות. ווי איר קוקט מיך אָן, האַנדל איך מיט וואַלד, מיט איינעם אַ שותף, וואָס מיר האַקן אים, און שטעל צו פראַוויאַנט אין דער טורמע, און האָב אַ חלק אין דער טאַקסע, און דערלעג דווקא אַלע יאָר צו איר געלט, איר וואַלט זיך עס ווינטשן פֿאַרדינען אַלע חודש, איך בין אייך קיין שונא ניט. איי, צו וואָס דאַרף איך זי? קהל אויף צו להכעיס! איך בין, ווי איר זייט מיך, אַ גרויסער בעל-נצחון: ביי מיר, צוליב נצחון, איז כּדאי די גאַנצע שטאַט זאל גיין צו גרונט און אַליין באַגראַבן ווערן – אַבי אויספֿירן מיינס! איך בין, ווי איר זייט מיך, אַ מענטש דווקא אַזוי זיך ניט קיין שלעכטער בטבֿע, נאָר אַ גרויסער "קאַפּריז", אַ שפּילשליווער, הייסט עס. מיך, אַז מע רירט מיך אָן אין כּבֿוד, איז חיות ניט זיכער! און דערצו בין איך נאָך אַ שטיקל עקשן אויך. איך בין אַ בעלן געווען אַ מאָל, אין די גוטע יאָרן, פֿאַר איין "אַתּה הראיתלע" ביי אונדז אין בית-המדרש גיין ביזן בלוט אַרײַן; דאָס בית-המדרש האָט מען פֿאַרמשפּט – און איך האָב טאַקע אויסגעפֿירט מיינס. וואָס זאל איך טאָן? ס'איז ביי מיר אַזאַ בלוט! ס'איז ביי מיר נערווען, זאָגן זיי, די דאָקטוירים, און ס'האַט, זאָגען זיי, אַ שייכות צום מאָגן. כאַטש אפֿילו על-פי שכל קומט דאָס אויס ווילד. וואָרום וואָס געהער זיך אָן נערווען מיט אַ מאָגן? אַ ביסל אַ סמיכות הפרשה! וווּ זענען די נערווען און וווּ איז דער מאָגן? נערווען זענען דאָך, צום מיינסטן, על-פי חכמת הדאָקטאָריע, דאַכט זיך, דאַרט, וווּ די געהירן? און דער מאָגן איז דאָך גאָר ווייס איך וווּ – פֿאַלג מיך אַ גאַנג!... שאַט, אַט באַלד ענדיק איך, וואָס כאַפט איר זיך אַזוי? זיצט נאָך אַ מינוט. איך וויל דאָך אייך אויסדערציילן אַקוראַט, איר זאָלט מיך אויסהערן און זאָגן מיר, פֿון וואַנען האָט זיך גענומען צו מיר אַט דער דאָזיקער אומגליק, איך מיין דעם מאָגן מיין איך. אפֿשר איז

דאָס פֿון דעם, וואָס איך בין נע-ונד, בין קיין מאָל נישטאַ אין דער היים, און אפֿילו דעמאָלט, ווען איך בין אין דער היים, בין איך אויך ניט אין דער היים. איך שווער אייך בהן שלי - ס'איז אַ געלעכטער צו הערן און אַ חרפה צו זאָגן - איך ווייס נישט, וויפֿל קינדער איך האָב און ווי אַזוי מע רופֿט זיי. ס'איז ניט גוט, הערט איר, אָן אַ בעל-הבית און אָן אַ טאַטן! איר זאָלט אַנקוקן ביי מיר אין שטוב, קיין עין-הרע, מיט אַ פּעראַנדעק! אַ שיף אָן אַ רודער! טאָג ווי נאַכט אַ טאַראַראַם, אַ האַרמידער, זאָל גאָט שומר ומציל זיין! אַ ווערטעלע אויסצורעדן, קיין עין-הרע, עלף קינדער פֿון דריי ווייבער! בשעת דער טרינקט טיי, עסט יענער אַנבייסן, און בשעת איך דאווען, גלוסט זיך יענעם שלאָפֿן. דער קנייפט אַ בולקע, און דער וויל הערינג, דער גלוסט זיך מילכיקס, און דער שרייט אין איין קול: פֿלייש! און אַז מע וואָשט זיך עסן, איז ערשט דעמאָלט נישטאָ קיין מעסער, מיט וואָס אַ שטיקל ברויט אַפּצושניידן, און צווישן קליינוואַרג איז אַ טומל, אַ גיהנם, מיט הריגות, כאָטש נעם לויף אין דער וועלט אַריין! און איבער וואָס? אַלץ איבער דעם, הערט איר, וואָס איך האָב קיין מאָל קיין צייט ניט, און זי, מיינע הייסט דאָס, איז, קיין עין-הרע, זייער אַ גוטע, דאָס הייסט, ניט אַזאַ גוטע, ווי אַ ווייכע, קאָן זיך ניט באַגיין מיט קיין קינדער. מיט קינדער דאַרף מען קאַנען זיך באַגיין. קריכן זיי איר אויפֿן קאַפּ, דאָס הייסט, זי שעלט זיי אפֿילו, קנייפט זיי, רייסט זיי אויס שטיקער פֿלייש, נאָר וואָס קומט אַרויס? פֿאַרט אַ מאַמע. אַ מאַמע איז ניט קיין טאַטע. אַ טאַטע לייגט אַנידער און שמייסט אַפּ אַ קינד. איך ווייס, אַז מיין טאַטע האָט מיך געשמיסן. און אפֿשר האָט אייך אייער טאַטע אויך געשמיסן? וואָס זשע מיינט איר? איז אַז וויל צו אייך! איך ווייס ניט, צי ס'וואָלט פֿאַר אייך געווען בעסער, מע זאָל אייך ניט געווען שמייסן... וואָס כאָפט איר זיך? איך ענדיק באַלד. איך דערצייל עס אייך ניט אומזיסט; דאָס איז צוליב דעם, איר זאָלט פֿאַרשטיין מיין אַרט לעבן, וואָס איך לעב. אפֿשר מיינט איר, אַז איך ווייס, וויפֿל איך פֿאַרמעג? מעגלעך, אַז איך בין אַ ייד אַ נגיד, און אַ גרויסער נגיד, און מעגלעך אַז - צווישן אונדז וועט עס דאָך מסתמא בלייבן? - אַז איך בין אפֿשר דערונטער... איך ווייס? אַז טאָג ווי נאַכט איז נאָר געלאַטעט; ווי זאָגט איר, די טאַפֿלי אַרויסגענומען, יענע טאַגלי אַריינגעשטעלט - ס'איז עפעס אַ תּירוץ? צי מע קאָן, צי מע קאָן ניט - נדן אַ קינד דאַרף מען געבן? ובפֿרט נאָך, אַז גאָט העלפֿט טעכטער, און דערוואַקסענע דערצו! אַנו, פּרוווט האָבן דריי טעכטער דערוואַקסענע, קיין עין-הרע, אַלע אין איין טאָג צו דער חופּה

פֿירן, וועלן מיר זען, צי וועט איר קאָנען איינזיצן אין דער היים
אפֿילו אַ טאָג! היינט פֿאַרשטייט איר שוין, וואָס איז דאָס דרייען,
וואָס מע דרייט, מיטן פֿליען, וואָס מע פֿלייט? און אז מע פֿלייט,
כאַפט מען אַ פֿאַרקילונג אין וואָגאָן, אַ בייזע וועטשערע אויף
דער אַכסניא, וואָס מע קרענקט זי נאָך דעם אויס. היינט די
ריחות, וואָס מע שמעקט זיך אָן, מיט דער שיינער לופֿט – מעג
מען שוין האָבן אַ מאָגן? אַ שטיקל גליק איז נאָר, וואָס איך בין
בטבע נישט קיין קראַנקער מענטש, גוט פֿאַרפֿונדעוועט פֿון דער
יוגנט. קוקט נישט אויף מיין סנאַסט, וואָס איך בין אזוי דאָר און
טרוקן. דאָס האָבן מיר די געשעפֿטן אזוי אויסגעטריקנט. און אַגבֿ
איז ביי אונדז טאַקע אַזאַ גדלע, אַזאַ ווקס; מיר האַלטן זיך אַלע
הויך און דין. איך האָב געהאַט עטלעכע ברידער, זענען זיי אַלע
געווען אזוי ווי איך, מיר צו לענגערע יאָר. פֿון דעסט וועגן בין איך,
הערט איר, תמיד געווען אַ געזונטער מענטש, נישט געוויסט פֿון
קיין מאָגן און פֿון קיין דאָקטער און פֿון קיין שוואַרץ יאָר, הלואי
ווייטער. נאָר פֿון אַ צייט, אַז מע האָט מיך אָנגעהויבן שטאַפֿן מיט
רפֿואות, פֿילן, פֿראַשקעס און קרייטער, און איטלעכער באַזונדער
קומט מיט זיין המצאה: דער הייסט, איך זאָל האַלטן **דעיעט**
[דעיעטע], דאָס הייסט „נעדאָיעד“, איך זאָל עסן וואָס ווינציקער;
און דער הייסט, איך זאָל גאָר ניט עסן, איך זאָל פֿאַסטן הייסט
דאָס. זענט איר שוין פֿאַרטיק? קומט צו גיין אַ נייער חכם אַ
דאָקטער און זאָגט מיר אָן, איך זאָל דוקא עסן, און אַ סך! אַ
פנים, ער אַליין האַלט פֿון דער אכילה. אַלע דאָקטוירים האָבן אַזאַ
טבע, אַז דאָס, וואָס זיי האָבן ניט פֿיינט, דאָס הייסן זיי אויך דעם
חולה. אַ חידוש איז מיר נאָר, וואָס זיי הייסן ניט שלינגען קיין
קערבלעך... משוגע צו ווערן פֿון זיי! איינער אַ דאָקטער האָט מיר
געהייסן גיין אַ סך, גלאַט גיין אין דער וועלט אַרײַן, שפּאַנען הייסט
דאָס; איז געקומען דער אַנדערער דאָקטער און הייסט מיר ליגן –
און גיי טרעף, וואָס פֿון זיי איז מער בהמה... וואָס דאַרפֿט איר אַ
סך? איינער האָט מיך געהאָדעוועט מיט ליאַפעס, כמעט אַ יאָר
כסדר מיט גאַלע ליאַפעס! איך קום צום אַנדערן, זאָגט ער:
„ליאַפעס? חס ושלום! ליאַפעס איז פֿאַר אייך אַ סם המות!“ און
ער גייט און פֿאַרשרייבט מיר אַ פֿראַשעק, אַ געלן פֿראַשעק.
מסתמא ווייסט איר, וואָס דאָס איז פֿאַר אַ מין פֿראַשעק? איך
קום צו גיין מיטן געלן פֿראַשעק צו אַ דריטן דאָקטער, כאַפט ער
ניט דעם געלן פֿראַשעק און צערייסט ניט דעם רעצעפט און
פֿאַרשרייבט מיר ניט קיין קרייטער? אָבער וואָס פֿאַר אַ קרייטער,
מיינט איר? איידער איך האָב מיך איינגעווינט, הערט איר, צו די

דאָזיקע קרייטער, מעגט איר מיר גלויבן, אַז די גרינע גאַל האָט זיך
מיר איבערגעקערט! ס'זאַל אים אָנגיין, דעם דאָקטער, כאָטש
האַלב, וואָס איך פֿלעג אים אָנווינטשעווען, בשעת איך פֿלעג זיי
דאַרפֿן אייננעמען אַלע פֿאַרן עסן. איך פֿלעג מיך זען בשעת מעשה
מיטן מלאך המות! נאָר וואָס טרינקט נישט אַ מענטש צוליב
געזונט?... צום סוף לאַזט זיך אויס, איך קום צום יענעם דאָקטער,
צום ערשטן הייסט דאָס, וואָס האָט מיך געהאָדעוועט מיט
ליאַפעס, און דערצייל אים די געשיכטע מיט די ביטערע קרייטער,
וואָס פֿאַרומערן מיר דאָס לעבן, – ווערט ער מלא רציחה און
רופֿט זיך אָן צו מיר מיט אַ מין פעס, גלייך ווי איך האָב אים דאָ
געקוילעט די קאַפּאַטע: „איך האָב דאָך אייך פֿאַרשריבן, זאָגט ער,
ליאַפעס, היינט וואָס לויפֿט איר אַרום, ווי אַ דולער, פֿון איין
דאָקטער צום אַנדערן?“ זאָג איך: „שאַט, שאַט! איר זענט דאָך
נישט איינער אויפֿן יריד! קיין קאָנטראַקט האָט מען אייך נישט
אונטערגעשריבן, און לעבן דאַרף יענער אויך, יענער האָט אויך אַ
ווייב און קינדער!“... האָט זיך אין אים אָנגעצונדן אַ פֿייער, זאָלט
איר זען, גלייך ווי איך האָב אים דאָ געזאָגט מי יודע וואָס!
בקיזור, ער האָט מיך געבעטן, איך זאָל גיין צו יענעם דאָקטער.
זאָג איך: „קיין עצות באַדאַרף איך נישט; אַז איך וועל וועלן, קאָן
איך אַליין גיין“. און נעם און לייג אים אַוועק אַ קאַרב. מיינט איר
אַפֿשר, אַז ער האָט דאָס מיר אַ שמיץ געטאָן אין פנים? אָבער גאָר
לא! קערבלעך האָבן זיי ליב, איי, האָבן זיי ליב קערבלעך, הערט
איר! אַ סך מער ווי מיר, פֿראַסטע מענטשלעך. זיי זאָלן זיך
אַוועקזעצן, אַ שטייגער אויסהערן דעם חולה, ווי עס געהער צו
זיין – דאָס איז ביי זיי נישטאָ. זיי לאָזן זיך נישט רעדן אַ וואָרט איין
איבעריקס. אַט בין איך אַנומלטן געווען ביי איינער אַ דאָקטער,
טאַקע אייערער אַ באַקאַנטער, איך וויל אים נישט אַנרופֿן ביים
נאָמען. איך בין נאָר אַרײַנגעקומען, נישט אויסגערעדט נאָך קיין
צוויי ווערטער – אַהאַ, ער הייסט מיר שוין אויסטאָן זיך, איך בעט
איבער אייער כַּבֹּד, און איך זאָל מיך אַנידערלייגן אויף דער
קושעטקע. וואָס איז? באשר ער וויל מיך אויסהערן? ווילסט מיך
אויסהערן? זייער גוט! הער מיך אויס! וואָס זשע לאַזט דו זיך נישט
רעדן? וואָס טויג מיר דאָס טאַפֿן, וואָס דו טאַפֿסט מיך, מיטן
קלאָפֿן, וואָס דו קלאָפֿסט מיך? ניין, האָט ער אָבער קיין צײַט נישט!
עס וואָרטן, זאָגט ער, דאָרט הינטער דער טיר נאָך מענטשן,
איטלעכער מיט זיין „אַטשערעדע“. ס'איז היינט געוואָרן ביי אייך
אַ מאָדע – „אַטשערעדע“, ווי, להבדל, אויפֿן באָן, אָדער אויף דער
פּאַטשט ביי די מאַרקעס... וואָס? איר האָט אויך קיין צײַט נישט?

ביי אייך איז שוין אפֿשר אויך איין „אָטשערעדע“? איר זענט
נאָך דאָך אַ יונגער דאָקטער! ווי קומט איר צו „אָטשערעדן“
[אָטשערעדעס]? אַז איר וועט זיך אָט אַזוי פֿירן, הערט איר, וועט
איר האָבן עגמת-נפֿש, ניט קיין פּראַקטיקע!... און אין פעס
באַדאַרפֿט איר אויך נישט זיין. איך האָב נישט געמיינט, חלילה,
אומזיסט. איך בין נישט אַזאַ ייד, וואָס איך זאָל, חס ושלום,
פֿאַרלאַנגען אומזיסט. און כאַטש איר האָט מיך נישט געוואָלט
אויסהערן ביזן סוף, פֿון דעסט וועגן, איינס צום אַנדערן געהער
זיך נישט אָן, פֿאַרן וויזיט באַדאַרף מען אייך באַצאָלן... וואָס? איר
ווילט נישט נעמען?... וויל איך אייך מיט גוואָלד נישט נויטן...
געוויס האָט איר פֿון וואַנען צו לעבן... מסתמא לעבט איר פֿון
קופּאַנעס... עס וואַקסט ביי אייך... נו, מהכתיתי, לאַז אייך גאָט
העלפֿן, ס'זאָל ביי אייך וואַקסן און וואַקסן... אַדיע! האָט קיין
פֿאַריבל נישט, טאַמער האָב איך פֿאַר אייך צוגענומען צייט...
דערויף זענט איר דאָך אַ דאָקטער...

Transcribed by Itsik Goldenberg.
Copyright © 2007 Leonard Prager.
All Rights Reserved